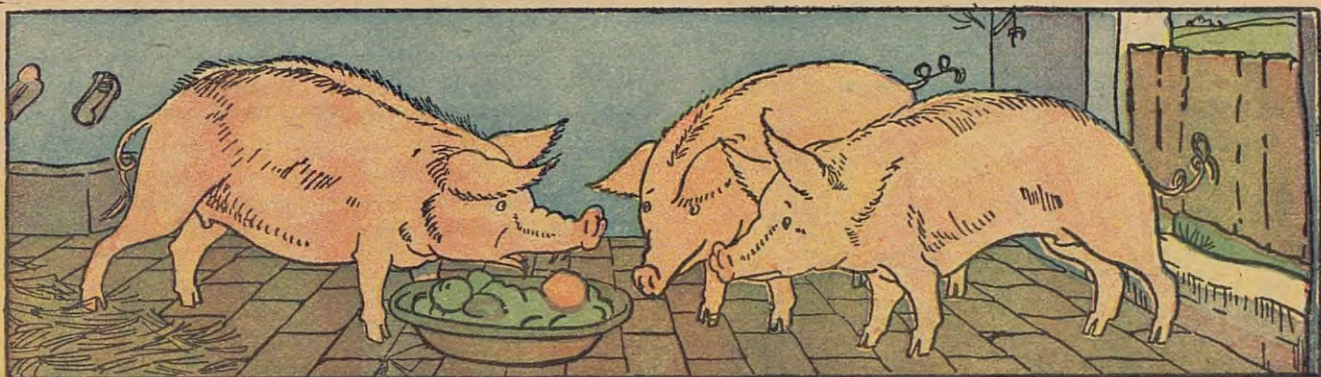

VIROLET

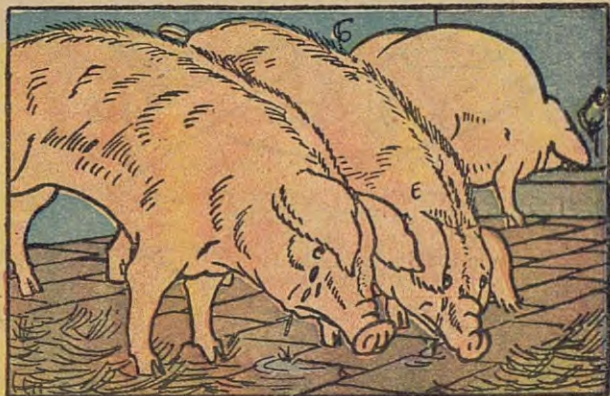
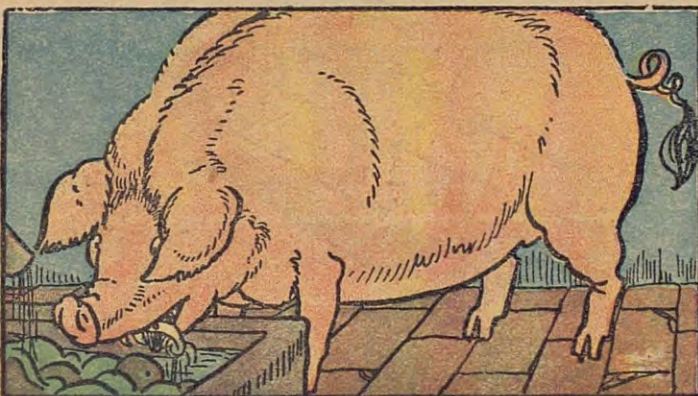
SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET

EL PORQUET COBEJÓS

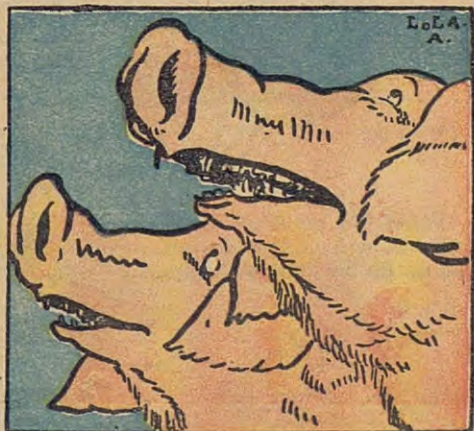
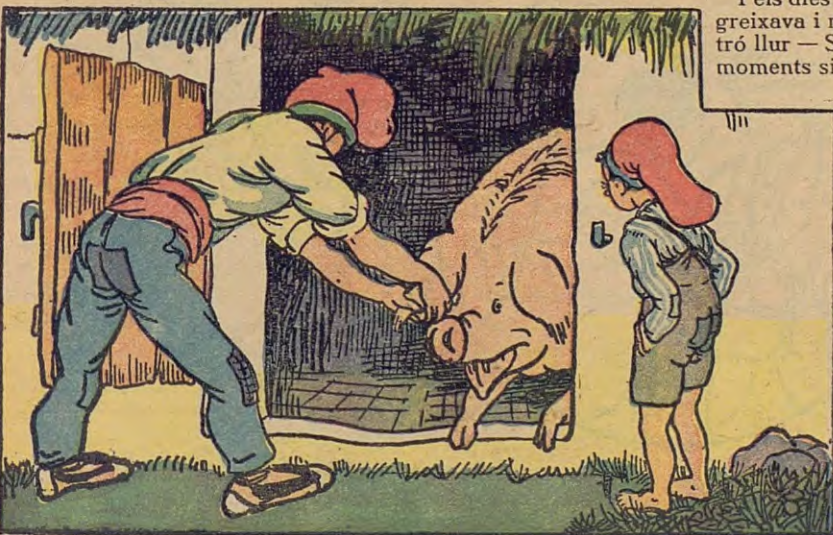
per LOLA ANGLADA

Heu's aquí que una vegada el pare d'en Peret comprà tres garrinets per engreixar-los i fer-ne butifarres. Mes heu's aquí que n'hi havia un de molt cobejós que a cada àpat s'emparava de la calderada deixant les escorrialles per als seus germans.

I els dies passaven venturosos per al cobejós qui s'engreixava i no per als altres que pregaven al bondadós patró llur — Sant Antoni del porquet — perquè als darrers moments siguessin més venturosos...

ja que creien que el dia del sacrifici no era gaire lluny. I un jorn el pagès obri la cort i els porquets flacs pogueren entendre aquest diàleg:

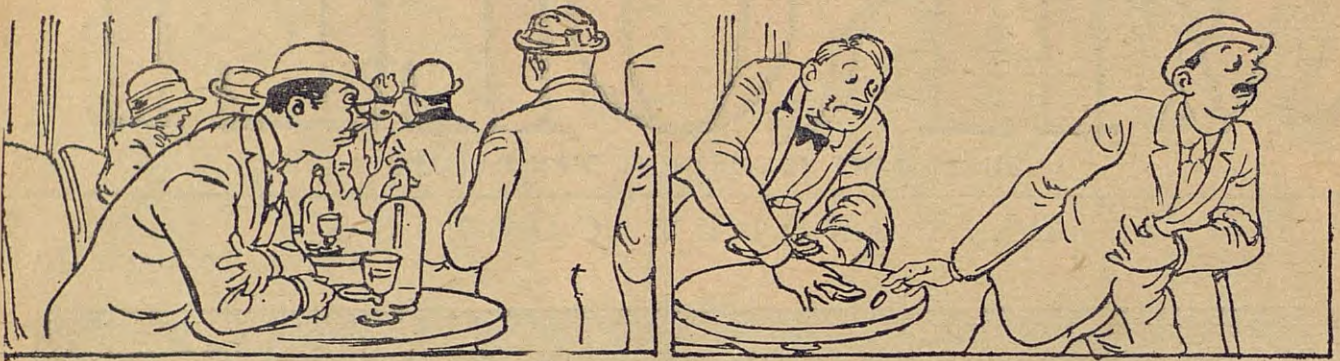
— Els matarem tots tres, pare?

— No, Peret. No ens caldrà més que aquest, perquè s'ha atipat tant, que pesa per quatre.

No cal dir com els dos garrinets remerciaren llur Sant Patró, el qual, com tots el Sants del cel, protegeix els bons minyons i sap castigar amb encert els cobejosos.

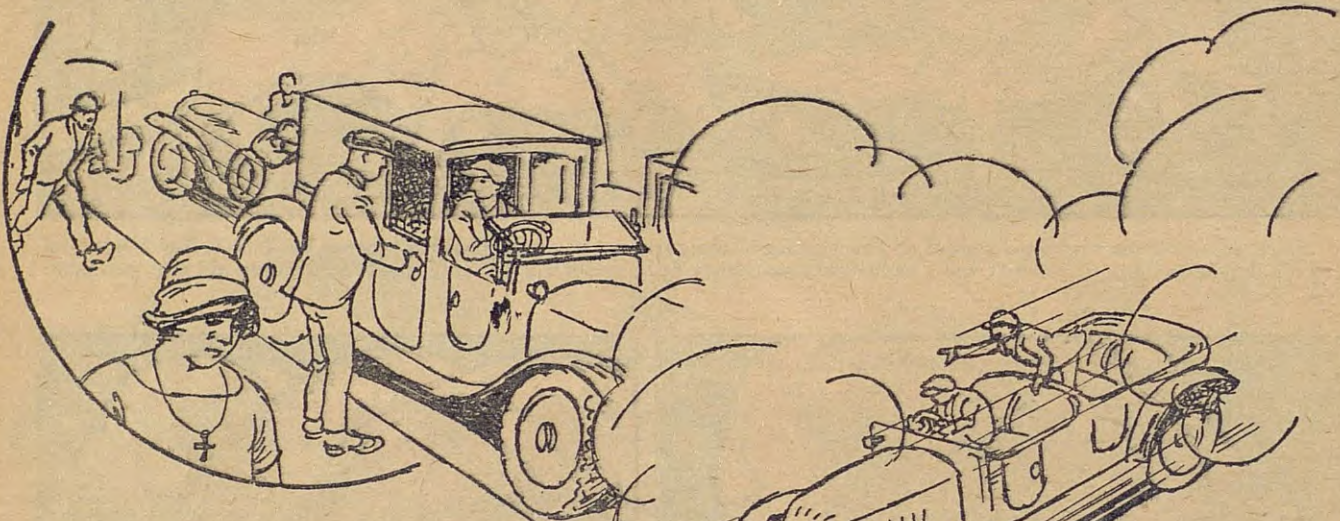
PER MASSA TAFANER

per MIRET

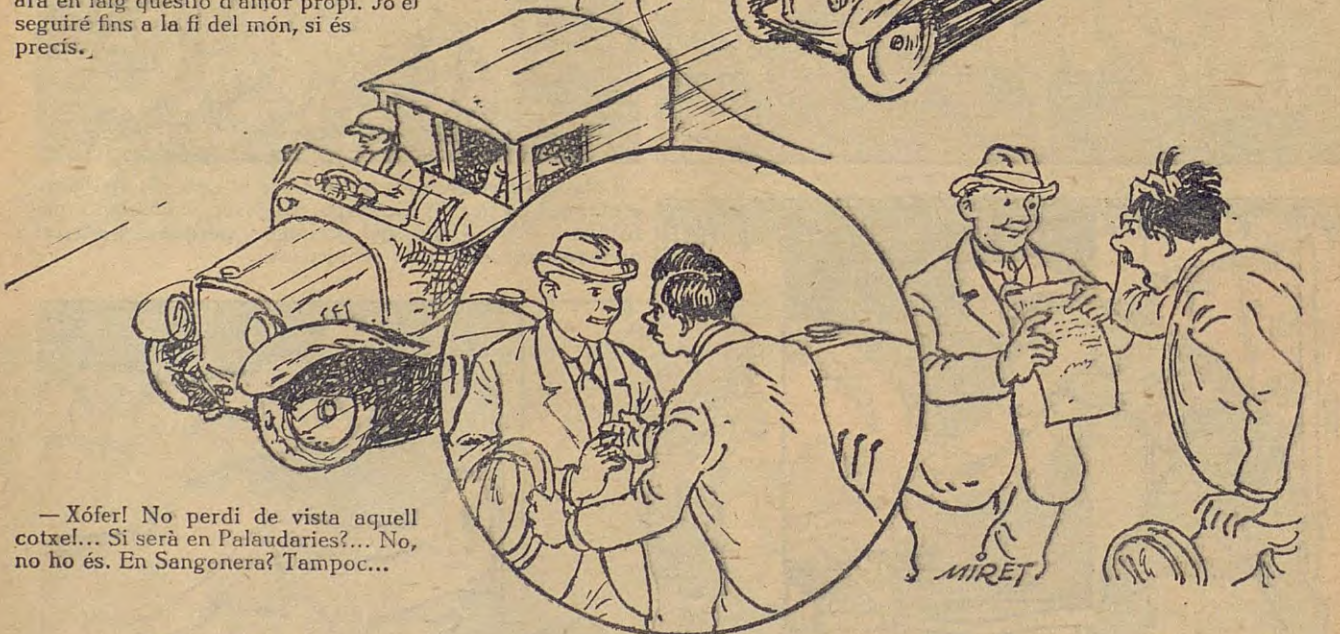

— Juraria que conec aquest tipus... Vaja, si el conec!... Però, la veritat, no atino pas qui pot ésser.

— Ara em pica la curiositat. El doctor Boada no l'és... Quina memòria, la meua! No pararé fins a reconèixer-lo.

— Bo! Ara es fica en un auto. Doncs ara en faig qüestió d'amor propi. Jo el seguiré fins a la fi del món, si és precís.

— Xófer! No perdi de vista aquell cotxel... Si serà en Paludaries?... No, no ho és. En Sangonera? Tampoc...

(Després de cinc pessetes de taxi):
— Dispensi: Jo a vostè el conec, però no atino... — Es veritat! Coms està, senyor Pallús? Oh, i que em vé...

com l'anell al dit. Un servidor, sóc el seu sastre. Precisament duc el compte aquí. Total res... duescentes vuitanta pessetes.

— ...!!

ELS AMICS SON PER LES OCASIONS

Dibuixos d'En CORNET

per En P. P. UBACH

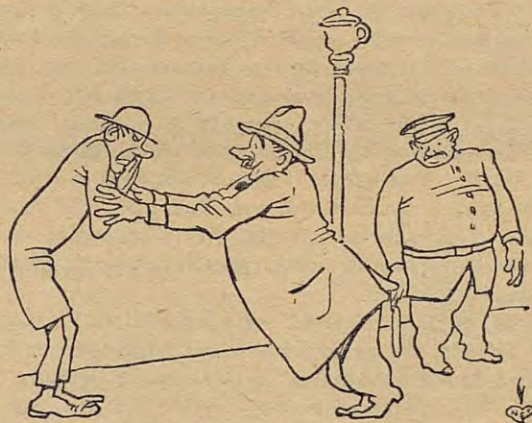
En Jaume Patauma era molt amic dels seus amics, i entre aquesta i altres virtuts, tenia la de amar ardentment la justícia. Els seus sentiments cavallerosos el portaven a posar-se incondicionalment del costat dels febles, i les accions dolentes el posaven en un estat de la més pura indignació. Així no és d'estranyar que aquell vespre en què es trobà amb en Feliuet Colltort sentís una onada de vermellor invadir-li la fesomia — efecte immediat de l'honradesa de cor sublevada.

Mireu com va anar la cosa:

Pujava en Jaume Patauma plaça de Santa Anna amunt tot plàcidament, quan a la cantonada del carrer de Montsió topà amb en Feliuet Colltort que venia en el més lamentable dels estats; Cap-cot, apretant-se una galta i fent tantines, no l'hauria pas reconegut a no ésser que amb la topada tingueren d'aturar-se fit-a-fit.

— Si ets en Feliuet! Veritat que ets en Feliuet? Però en quin estat et trobo!

— Ai, Jaume, m'han desfet mitja cara... — I entre gemecs i exclamacions li explicà tot quan havia succeït: Ell era, de

feia molt temps, vocal de torn de la societat Grop instructiu «Aturem-nos», i aquella nit hi havia hagut junta general extraordinària, que havia acabat bastant malament, com per la mostra podia veure's. D'una paraula passant a l'altra i d'aquesta a l'acció sobre la cara d'en Feliuet havia anat a parar-hi una solemne bufetada, obra del secretari.

Arribar la víctima al final de la narració i en Jaume proferir el següent parlament fou tot u:

— Feliuet, això no pot quedar així! I ara? A un amic meu no se'l maltracta impunement, perquè jo sóc aquí, i mai podria consentir-ho. Ara mateix vull que em portis davant el selvatge que t'ha pegat, doncs vull que sàpiga el pa que s'hi dona atropellant un amic d'en Jaume Patauma.

Tiraren Montsió enllà i trencaren un carreró. Entraren per una ampla portalada de casa vella deixada de la mà de Déu. Una escaleta i al capdamunt un cancell amb un cartro-net clavat amb quatre gavarrots en el qual es podia llegir: Grop instructiu «Aturem-nos».

No s'aturaren, empenyeren la porta i ja desseguida arribà a llurs oïdes les veus de diverses converses bon xic acalorades.

— Porta'm davant el teu ofensor — féu en Jaume a en Feliuet, que havia reprès alguna energia, i acompanyà aquest

model d'amics al nucli més revingut dels discutidors. Un cop allà, s'adelantà:

— Bona nit i bona hora: El secretari del Grop, si-vos-plau?

— Molt servidor — respongué un home cepat i desvergonyat, d'extremitats ben desenrotllades.

— El meu bon amic Feliuet Colltort, aquí present, m'ha

assabentat que en aquest moment acaba d'ésser víctima d'un groller atropell. Senyor secretari, si ha pegat a l'amic Feliuet és perquè es trobava indefens; doncs sàpiga i entengui que, de trobar-me jo davant, vostè no s'hauria pas atrevit a tocar-li ni un fil de la roba.

— Que no m'hauria atrevit a bufetejar-lo, diu? — I el punt de interrogació que tancà la frase, fou una altra bufetada que sonorament caigué sobre la cara del pobre Feliuet.

— Sap que el que acaba de fer no està gens bé? Així vostè és un d'aquests covards que abusen de la feblesa dels seus conssemblants? Ara bé, ja n'hi ha prou! Si torna a pegar-lo m'hi jugo la vida.

— Ja ho crec que hi torno. — I la galta d'en Feliuet recollí la tercera bufetada, que caigué tan enèrgica com les anteriors.

— Molt senyor meu: Això ja passa de mida. He vist gent barruda, però com vostè, mai. Li repeteixo que aquell que pega a un amic meu li costa car. Torni-hi i sabrà qui sóc jo.

I el senyor secretari hi tornà. En Feliuet veia visions estrellades, estava eixordat, les cames li feien fga i la galta se li inflava (cosa que facilitava la feina de l'ofensor que cada volta hi trobava millor coixi).

— Això és intolerable! Això és intolerable! — anava dient en Jaume, que sobreeixia de indignació. Tot de cop, adreçant-se al seu defensat, li digué a mitja veu:

— Si em vols creure a mi, Feliuet, ves-te'n, perquè aquest ximple encara seria capaç de fer-te mal.

I en Feliuet Colltort, efectivament, se n'anà, però d'esma, fent esses i amb el cap pesant-li més que els peus.

P. P. UBACH

El senyor Rubí era feliç, l'home més feliç de la terra. Era feliç perquè era ric i perquè sabia fruir de la seva fortuna. Abans no ho era de ric; abans era un pelacanyes, un trist pelacanyes. Però ve't aquí que vingué la guerra, aquella guerra de les nacions d'ara fa pocs anys, i aleshores el senyor Rubí proveí de canyes pelades els exèrcits de França i d'Alemanya, per manera que pels camps de batalla de la guerra gran, aquella guerra que acabà l'any 1918, hom no trobava només que canyes pelades de la marca Rubí. Per això aleshores el senyor Rubí s'atipà de guanyar diners, de tantes i tantes canyes que arribà a vendre.

No cal dir que el senyor Rubí és més pastanaga que fet d'encàrrec. Gairebé no sap de llegir, i les coses d'importància li semblen bestieses, mentre que les bestieses l'encisen i el deixen embadalit com si fossin coses d'importància. Hi ha pel món molta gent així com el senyor Rubí i la seva família que baden davant de les coses belles o de valor i s'engresquen davant de les coses sense suc ni bruc. Als Rubí els entusiasmen sobretot les coses que hom fa pagar força; com més cares les hi demanen, més bones i maques els semblen. Les coses que són de franc, per belles que siguin, les menyspreen com si es tractés d'escombraries. Tot allò que en el natural els amoïna o bé els deixa freds, si els ho fan veure al través del cinematògraf o del teatre els fa tornar bojós d'alegria.

Per a que us feu càrrec de la mena de bútxares que són aquesta bona família, us acompanyaré a fer un passeig amb ells. Els seguirem a ell, a la seva muller i a la seva filla, avui que tots tres han vingut a Barcelona. Perquè cal sapiguer que el senyor Rubí i la seva família no viuen pas a Barcelona, sinó que viuen a Reus, al peu de la fàbrica de pelar canyes, en una torreta entre jardins, on hi tenen, segons asseguren ells, tota mena de confort, fins aigua viva.

Els senyors Rubí només tenen una filla, una noia com un sol que és la nina dels seus ulls. Es diu Candieta. Pare i mare es desviuen per la Candieta, sobretot aquests dies que són dies de prometatge de la noia, la qual s'ha promès amb un noi que val més or del que pesa. I tot és fer-ho sapiguer als parents i coneguts, i rebre enhorabones, i fer preparatius per a la festa del prometatge, en la qual volen tirar la casa per la finestra i ficar l'olla gran dintre la xica.

Avui, doncs, la família Rubí ha baixat a Barcelona per a veure forces cines, per a notificar el prometatge a mitja dot-

zena de coneixences barcelonines i per a fer algunes compres pel dia de la festassa. Aquest viatge a Barcelona ja l'havien d'haver fet dies ha si no hagués plogut, ni el temps no hagués continuat emplujat, perquè el que més esvera i enutja al senyor Rubí és la pluja, el fang que embruta les sabates de xarol, i sobretot els trons, sempre possibles si el cel s'emboïra. A la fi, avui que el dia semblava esplèndidament serè, la família Rubí ha decidit per unanimitat i amb gran entusiasme fer el desitjat viatge a Barcelona.

Seguim-los, doncs, ben dissimuladament, i veiem el què fan i el què diuen.

En arribar a Barcelona els nostres amics de Reus se'n van a ter la primera visita als oncles Capcirelles, i allí hom parla del prometatge i de tot el que s'escau, que sembla que mai s'hagi d'acabar la xerrameca. Es clar, també és qüestió de la gran festassa. La senyora Rubí exposa el programa de la festa: Gran sopar de trenta duros cada cobert; concert per un quintet; respopó; sessió de jocs de mans pel noi de la Mundeta; gran refresc; obertura solemne de l'exposició del *trousseau* de la Candieta; lunch, i per fi gran ball d'apatxes...

— Gran ball de què? — pregunta la senyosa Capcirelles.

— D'apatxes, dona! Els joves aniran disfressats d'apatxes i les noies es disfressaran d'apatxinetes. Serà colossal!

En eixir de càn Capcirelles els Rubí fan cap al Faians Català per a comprar-hi vaixel·la. Allí s'embadaleixen davant d'una fruitera plena de raïms, préssecs, pomes i figues, tot això fabricat de cera.

— Ai, quina preciositat! — diu la Candieta.

— Semblen fruites de debò! — diuen tots tres alhora.

Això de la fruita de cera els fa pensar en la fruita escollida que han d'encarregar pel gran dia; i el fa pensar també amb les postres de confiteria. Per això, desseguida que ha enllestit la comanda de vaixel·la, la nostra gent se'n va per la de manduca.

Abans d'entrar a la botiga de fruiteria els tres Rubins tenen un altre embadaliment davant de l'aparador tan ben guarnit de melons, prunes, pomes, préssecs i raïms de debò. I tots tres alhora no es saben estar de cantar la llur admiració amb aquestes paraules:

— Quina preciositat de fruites: semblen de cera!

Un cop enllestida aquesta feina, ja un xic aturdida la família Rubí pel trasbals dels carrers de Barcelona, acorda, també per unanimitat, refugiar-se en un cinematògraf. Allí troben els Arrufat, amistats cordials de la ciutat de Reus.

— Vosaltres per aquí?

— Ai, ves: qui ho havia de dir!...

— Noia, i que caia està amb aquest capell!

— I tu amb aquesta faldilla!

— Doncs sí, ja ho veieu: anàvem a veure aquesta pel·lícula de *La Dama de les Camèlies*, que diuen que està d'allò més bé, millor que *Els Tres Mosqueters*

— I millor que *l'Hamlet*.

— A mi doneu-me Dumas i no pas Shakespeare.

— Es clar! Sobretot en el cine, perquè si ho haguéssim de llegir, fins Dumas ens cauria de les mans.

Vaja, endavant. Els Rubí i els Arrufat ja s'han atipat de pel·lícula. Surten, enlluernats, al carrer. Despedides interminables, petons efusius al front, a les galtes, a la barba, xiscles, rialles. Els Rubí es dirigeixen cap a càl confiter. Però, Maria de Déu! quin desordre, quin desfici tan esgarriós per aquests carrers de Barcelona! esborancs ací i allà, empedrats esventrats, munts de pedres i de terres arreu, conduccions d'aigua i de gas al descobert, cables elèctrics serpejant i entrebancant les passes; i tramvies, i autos, i carros, i tartanes, i camions, i autobusos que a cada minut et posen la vida en perill. El senyor Rubí està indignat i aterroritzat; els tramvies sobretot el tenen exasperat, no els pot sofrir: si ell fos batlle de Barcelona els enganxaria darrera el ferrocarril soterrani i els treuria de damunt de la capa de la terra. Aleshores sí que hom podrà venir a Barcelona, diu el bon home.

Però té: justament el confiter us fa babarotes en l'aparador amb una meravellosa construcció de crocant que representa un tramvia aixafant un home de xocolata i sucre. I els tres Rubins es queden allí enfront eternits:

— Fins hi ha trollei, i vidres de caramell!

— Quina llàstima que no hi hagin fils i pals. Els fils po-

drien ésser de cabell d'àngel, i els pals podrien ésser *pals de Jacob*. Si m'ho arreglen així m'ho quedo!

— Sí, senyor — diu el confiter; — tot el que vulgui; dissabte ho tindrà a Reus, ben embalat i acondicionat. Vagi-se'n descansat.

Els Rubí se'n van, efectivament, ben descansats, i en ésser al carrer, oh dissort! el cel s'ennuvola; el senyor Rubí comença a esgrogueir-se i a no sapiguer el què es fa. Tot d'una cauen gotes, i aleshores sí que el pànic del senyor Rubí no té aturador.

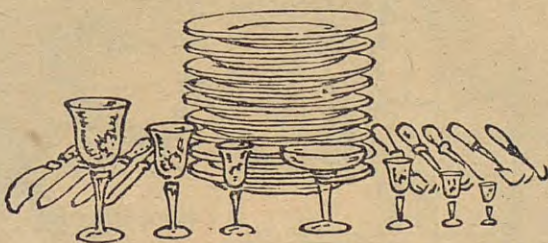
— Anem, cuitem: fem-nos en un lloc qualsevol on hom no vegi el carrer, ni es senti el soroll de la pluja. — Em sembla que ha fet un llampec! — Agafem un auto que ens hi porti. Al Novetats? Al Tívoli? *Chaufeur*, porteu-nos a un teatre d'òpera o d'opereta.

En arribar al teatre el cel s'asserena, la pluja cessa i el sol torna a lluir. — Entornem-nos-en? — Però ves: justament fan la *Maruxa*, i el cartell anuncia que en l'escena hom hi veu l'espectacle de la pluja al natural, pluja de debò. — Qui reïsteix aquesta temptació?

Sí, prou: si almenys hi haguessin localitats a la finestra, Totes les tenen els revenedors, i la gent fa cua per a comprar-les. Els revenedors han *clissat* que la família Rubí, de tota la gent que fa cua per haver entrades i seients, és la gent més engrescada, la que pagarà més car; i en tocar el torn al senyor Rubí, és clar, el revenedor li demana tants diners per les tres butaques, que el senyor Rubí ha de cuitar a agafar altra vegada l'automòbil i anar en un salt a vendre la fàbrica i les finques de Reus a un jueu de la Bordeta que paga a bon preu aquestes coses. Al cap de tres quarts el negoci està conclòs i

la família Rubí pot haver les butaques que l'honorat revenedor ha tingut el bon cor de reservar als tres Rubins, i així aquesta família encara arriba a temps a presenciar l'acte aquell de l'opereta *Maruxa* que apareix en escena l'espectacle meravellos de la pluja amb aigua de debò! — Amb diners tot és possible. Per això el senyor Rubí és tan fel·l' d'ésser ric.

J. SACS

Gran Concurs de Quartetes il·lustrades

MOLT AVIAT

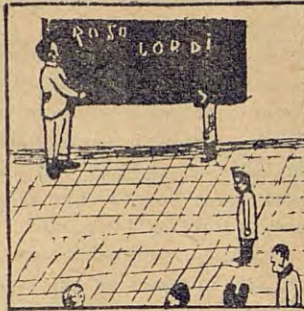
publicarem al VIROLET

El Príncep Blanc

d'en Josep M.ª Folch
i Torres

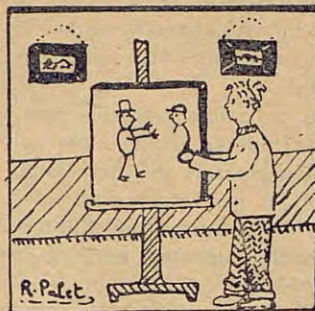
il·lustrat per en Junceda

N.º 494 — JOSEP SANOU

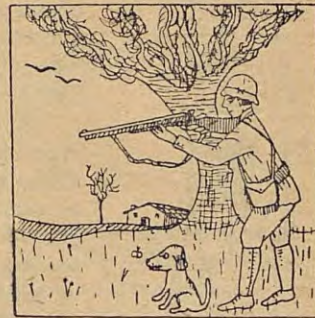
La Patria per enlairar-la
vol homes actius i bons
i com jo vull honrar-la
faig de mestre de miayons.

N.º 495 — RAMON PALET

L'ofici més bo de tots
és per mi el de dibuixant
i així fent sempre ninots
la vida m'estic guanyant.

N.º 496 — ANTON ROVIRA

En els bons matins d'estiu
és per mi un plaer molt gros
caçar alguna perdiu...
i me jarme-la amb arroç.

N.º 497 — TRESETA BONASTRE

Com que sóc tan petיתה
no crec, ni a tort, ni a dret
so s'estic quieteta
quan me miro el VIROLET.

N.º 498 — OCTAVI ROIG

Em plauria ésser porter
del Futbol Club Barcelona
i que jo ho sabés fer
tan o mes bé que en Zamora.

N.º 499 — JOAN VIDIELLA

A mi m'agrada caçar
em distreu una miqueta
perque empaïto la llebreta
que mai no puc agafà.

N.º 500 — ANTONI VILALLÓ

Goig em dona l'excursió
perque és de lo millor
i més anar a Sant Jeroni
i fer un crit que ressoni

N.º 501 — JOSEP M.ª VILALLÓN

El llegir em diverteixo
com la cosa més rebona
i em compensa amb escreix
de la perduda estona.

MOLT AVIAT

publicarem al VIROLET

El Príncep Blanc

d'en Josep M.ª Folch
i Torres

il·lustrat per en Junceda

N.º 502 — HORACI SAMPERE

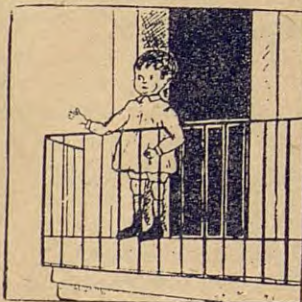
Lo que a mi més em plau
és un cop cada setmana
llegir de mo t bona gana
les peripècies d'en «Lau».

N.º 503 — GUILLEM SIMO

M'agradaria ser pastisser
si vols de tot pots tastar
si ets un bon llaminer
tot seguit se't notará,

N.º 504 — JOSEP M.ª SALÓ

A mi m'agrada l'estiu
per poder sortir a balcó
a esperar el meu pare
per anar-li a fè un petó

N.º 505 — MARIA VILLALÓ

Com que jo sóc joveneta
lo que m'agrada més fer
jugar i menj'ar primer
i després fer la brometa.

N.º 506 — JAUME VILLALÓN

Xutar amb afició
per ser un bon jugador
ja us ho dire ben clar
per mi res millor hi ha.

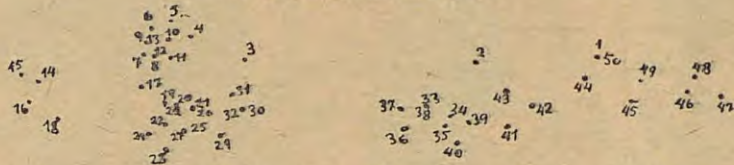
N.º 507 — MARCELI AGUILERA

A mi m'agrada
el VIROLET llegir
et fas un tip de riure
i això et pot divertir.

UN RETALLET DE CADA COSA

EL DIBUIX REVELADOR

Unint els punts per ordre de numeració sempre en línia recta, obtindreu un dibuix insospitat.

Un estudiant des de que és a ciutat, tot sovint pidola diners al seu oncle.

Altra volta es troba amb l'armilla buida i no sap com fer-ho per clavar-li un altre «sablaso».

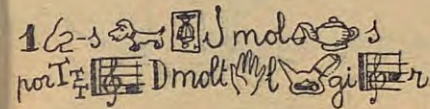
A l'últim es decideix a escriure una nova carta el seu oncle, la qual acaba com totes, amb una altra demanda de diners.

«Benvolgut oncle, li torno a demanar una nova remesa de diner, tot preguntant al Cel que procuri interdir la nova demanda.»

Tres dies després, l'oncle li escriu els simples mots que segueixen:

«Estimat nebot: El Cel t'ha escoltat. Jo no he rebut pas la teva carta.»

JOROGLÍFIC

A la sala d'armes un neòfit interroga al professor:

— Què deu fer hom quan té por de rebre en un duel?

— Molt senzill. Es comença per donar l'adreça i canvia de domicili tot seguit!

ORDENACIÓ DE MONEDES

- Formar amb 17 monedes una creu de modo que des del peu fins a cada extrem, es comptin 11 monedes. Després es treuen dues monedes de manera que amb tot i no haver-n'hi més que 15 es tingui encara una creu en la qual es comptin 11 monedes des del peu a cada un dels tres extrems.

DIVISIÓ D'UN TERRENY

Un camp quadrat, on hi ha una casa, deu dividir-se en 5 parts iguals. Com deu dividir-se?

EL JOC DE LES FLORS

Els jugadors estan asseguts formant rodona, i cada un d'ells agafa el nom d'una flor. El més jove està dret al mig de la rodona i fa giravoltar un plat o una moneda, i quan ho té en marxa, corre a seure nomenant una flor, per exemple, clavell, o qualsevol altra de les que hagin adoptat els jugadors. El clavell s'aixeca desseguida i vigila que l'objecte que roda no pari, i quan veu que minva la seva força, li dona nou impuls i corre també a seure anomenant una altra flor. I així fins que ho han fet tots els de la rodona.

El jugador que després d'ésser anomenat, deixa parar l'objecte que roda, paga penyora.

A fora:

— Es curiós! Talment diria que els ous que venen a Barcelona són més frescos que els que vostè em serveix aquí. L'hostalera enutjada.

— Es mania, senyoret, és mania! Precisament tots ens els porten de Barcelona mateix.

Ja s'acosta la gran sorpresa!

El 7 del prop vinent febrer serà dia de glòria per als estudiants de piano, i de goig per a llurs oients, mercès al

Número extraordinari de VIROLET

LA T. S. F. I ELS ASSAIGS TEATRALS

Per què hom no aplica la T. S. F. als assaig teatrals? Un autor sentiria als artistes de Nova-York, per exemple, i els hi podria fer indicacions per cablegrama.

No seria pas la primera vegada que hom posaria la ciència al servei dels actors, ja que Massenet, fa uns trenta anys, usà el gramofò per fer repetir a Emma Calvé, que era ja a Amèrica, el paper de *Chimène del Cid*.

La gran actriu cantava davant del gramofò i trametia per transatlàntic, la placa que havia recollit la seva veu.

Massenet, en rebre-la, la posava en el seu aparell i sentia cantar la seva intèrpret.

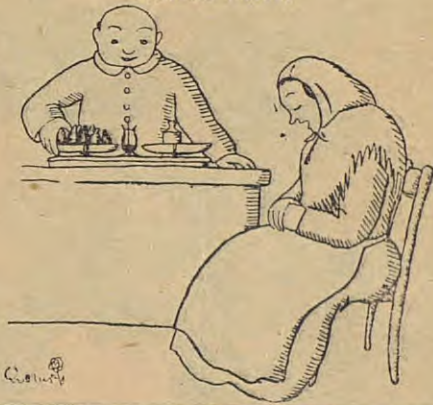
— Escà bé així? — deia, en acabar el gramofò.

I el mestre responia:
— Molt bé... molt bé... segueixi...

La placa registrava aquesta indicació. Era retornada a Amèrica, i Emma Calvé feia la mateixa operació que Massenet en rebre-la.

Sens dubte, amb tot i la rapidesa actual dels transatlàntics, això resulta un xic lent, però amb la T, S. F. hom hi esmerçaria menys hores...

FRASE FETA

Uns nuvis d'Erbecca són davant del clergue que els té d'unir matrimonialment.

Diu el capellà: — Pau Lluer, vol per esposa a Catarina Rocafort?

En Pau, gratant-se l'orella: — Jo no dic pas que no...

Solucions al número passat

Frase feta: «Donar duros a quatre pessetes.

Jeroglífic: «Ja pots xiular si l'ase no vol beure».

— Vol fer el favor d'obrir la maleta, per veure si hi porta contraban!

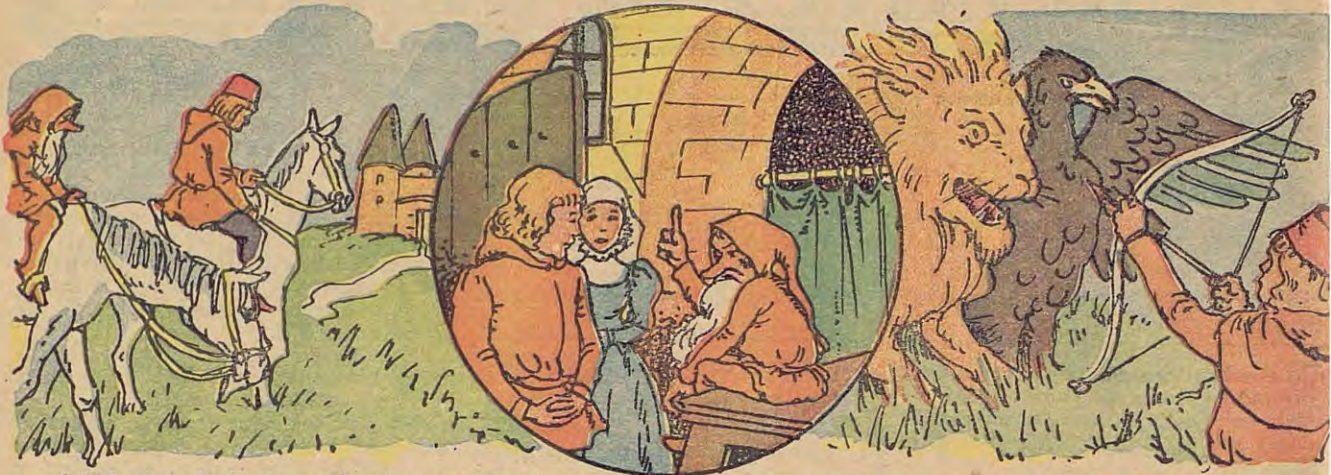
— Sí, senyor; amb molt de gust!

(Del Comic Cuts)

EN MIQUELÓ I LA CATARINA - II

(Continuació)

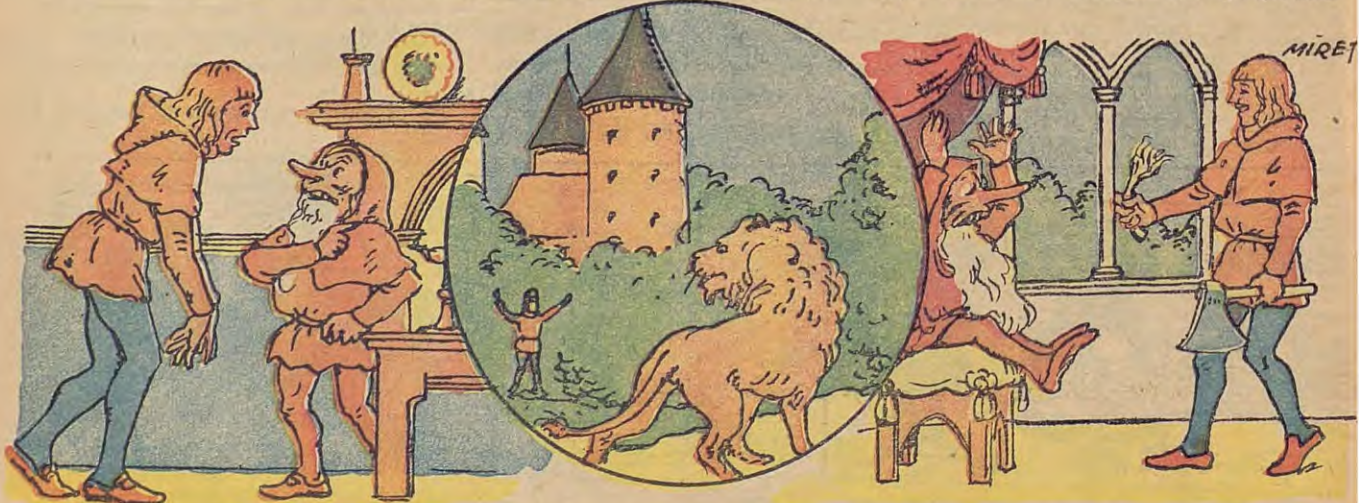
per MIRE

1, 2 i 3. Després d'atravessar boscos, passar ponts i creuar rius durant tres dies, arribaren al palau d'aquell nan misteriós. Allí hi tenia una presonera que era més formosa que la lluna i més dolça que l'arrop. Quan en Miqueló la veié, en quedà enamorat. I ella, sabent ço que al pobre jovecenc li esperava a les ordres d'aquell geni, en restà tota compadida i com que era bona com el pa de fleca, es proposà d'auxiliar-lo de tant com pogués. En arribar, el nan digué al minyó: — Per avui fes festa. Demà ja serà una altra cosa. — En Miqueló no s'ho féu pas dir dos cops i se'n anà a passejar per aquells voltants per fer-se càrrec del país a on havia anat a parar. Com que els criats del palau li havien dit que per allí hi havien bèsties feres, el jovecenc anava armat convenientment. Tot d'una, veient un lleó i un àliga, es posà la ballesta a punt. — No tiris! — féu el lleó, en veure'l — no et farem res si ens fas justícia. — Què passa? — preguntà el minyó. 4, 5 i 6. L'àliga respongué: — Aquí hi ha aquest anyell mort. Jo l'he vist des dels núvols i he vingut a menjar-me'l. Crec que hi tinc dret! — Una formiga replicà: — Però jo hi era primer! — Ai, ai

— exclamà en Miqueló — no t'havia vist a tu, formiga. — I jo per adobar-ho i partir la diferència — féu amb ironia el lleó — me l'anava a menjar. Jo crec que us posaré pau — digué el jovecenc. — Tu, lleó, el troceges i et quedes la carn; l'àliga es quedarà les entranyes i la formiga netejarà els ossos — Oida! I que n'és d'exerit aquest minyó! — exclamaren els tres animals. I agraïts, cadascú li féu un present. L'àliga digué: — Aquí tens una ploma del meu pit. Quan et vegis apurat, l'agafes i dius: Valga'm l'àliga i jo vindré. — El lleó féu: — Té, un pèl del meu bigoti. Si m'has de menester, te'l poses al palmell de la mà, i dius: Valga'm el lleó! — La formiga s'arrencà una poteta i la donà a en Miqueló, dient-li: Quan pugui servir-te, només has de dir, mirant la poteta: Valga'm la formiga! — I tots es despediren. 7, 8 i 9. A l'endemà, el geni digué a en Miqueló: — Ja ha arribat l'hora que em serveixis. Vés al bosc de les feres i porta'm la punta de la cua del lleó vermell, que és el més ferotge de tots. Aquí veuràs si ets valent. Si ho aconseguixes, pots demanar-me el que vulguis. El jovecenc se'n anà darrera el castell perquè no el

veies ningú i posant-se el pèl del bigoti del lleó a la mà, digué. — Valga'm el lleó! — Tot seguit comparegué aquest — Què vols de mi? — demanà. — Necessito la punta de la cua del lleó vermell. — Això rai; aviat la tindràs. — I a la poca estona en Miqueló ja tenia el que el geni demanava. Aquest quedà parat en veure la valentia del jovecenc, però la ràbia se l'enduïa perquè li havia de donar ço que volgués. El minyó digué: — M'heu de donar la vostra presonera per casar-m'hi. — No tinc més remei que complir — féu el nan — Paraula és paraula! (Seguirà)